

DIVADELNÍ TŘEBÍČ 4



ZPRAVODAJ X. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

KVĚTEN 2001

Hodně takových bláznů...

Rozhovor s vedoucí odboru pro regionální rozvoj Kraje Vysočina Věrou Jourovou

Vy jste kdysi působila dva roky právě ve zdejším Národním domě, později pět let na radnici, a nyní hledíte z perspektivy krajské. Jak se odtud díváte na třebíčskou národní přehlídku?

Mně se na ni těžko dívá nějaký jinýma očima (jsem na kraji teprve krátce, a ještě ta funkce se mnou tolik nezamávala). Mám totiž jisté romantické pocity a vzpomínky. Za svého působení v tomto domě jsem byla u prvních dvou přehlídek. Nevěděli jsme tehdy co a jak, co taková přehlídka všechno potřebuje. Pak ale naštěstí přišel Jarda Dejl a všechno zrežíroval. Dnes je pro mě nové to, že se musím zabývat celým krajem. Když ale nakouknu do "krajského kulturního kalendáře", tak mě vždycky těší, že Třebíč tam figuruje (s Telčí) nejčastěji. A taková národní přehlídka určitě nese jméno města dál. Já mám na starosti také cestovní ruch, což je podle mě průmysl zážitků, a když chcete někoho ně-

kam pozvat, tak ho nenadchne "katalog fotografií s holýma barákama". Když neuvidí lidi, mezi kterými se něco děje...

Já prozradím, že patříte nejen k pionýrům třebíčského divadelního festivalu, ale že jste patřila i k aktivním tvůrcům kultury tohoto města. Vaše jméno je neodmyslitelně spojeno se známým folklórním souborem Třebičan.

No, už tam nepatřím. Ale celé dětství tím bylo poznamenáno (v tom dobrém slova smyslu), protože moji rodiče, zakladatelé Třebičanu, tím žili. Samozřejmě jsem to s nimi sdílela a pamatuji se, jak jsme jezdili ještě po venkově, a jak jsme sbírali písničky a výšivky a historky - povídání těch pamětníků. A myslím, že jsme to stihli ještě včas, protože ti pamětníci, kteří zažili autentickou horáckou lidovou kulturu, tu už nejsou. Takže jsem vlastně inventář tohohle baráku, protože takové malé, tlusté dítě tu někde mezi kulisami čekávalo, až skončí zkoušky Třebičanu a půjde se domů. Takže tady znám každý koutek.

Vy ale znáte jeviště nejen z onoho pokukování, ale také z dob, kdy jste na něm sama (a skvěle) zpívala a podupávala.

Ano - při jednom tom podupávání mne spadly spodničky...

Tím jsme předčasně otevřeli rubriku Věřte - nevěřte... (zvučný smích obou aktérů interview). Koketovala jste někdy na osudném jevišti i s Thálií?

Ne, divadlo se se mnou minulo. Ale myslím si, že je to tak dobře, že na to nemám buňky.

Ale mohlo se Vám to zúčtovat při Vaší práci...

Pravda je, že jsem také dělala kádřovačku (smích) - tedy personalistku. A to někdy muselo být hodně velké ani ne divadlo, ale spíš diplomacie. Člověk se musel umět hodně ovládat a občas umět něco zahrát do pozitivna, aby se uvolnila atmosféra.

Když si tak v klidu řeknete "Horácko" - co se Vám vybaví?

To se mi vybaví ta dřina, když se někde vydam na kole! (zvonivý smích) ... Ty písničky, určitě.

A zpíváte ještě?

My si doma hodně muzicírujeme. Moje děti hrajou na různé nástroje a já taky, takže se prostřídáme a zazpíváme si. Dodneška. Já jsem totiž asi zažila v Třebičanu ty nejlepší doby - dnes už o ten folklór doba tolik nestojí. To neříkám proto, že se jezdilo ven, ale vím od přátel, že už těch vystoupení tolik není a obor zažívá stagnaci.

Já navážu: zažila jste několik výjezdů v době, kdy návštěva Západu znamenala pro mladého člověka přinejmenším konfrontaci hodnot, později jste zažila "normální" práci po Evropě - jak jste jakožto hudebnílovný člověk vnímala kulturní život v těch místech?

Přes muziku jsme pořád hodně na výši - ta muzika se u nás pořád dělá. Byla jsem na stáži v Holandsku, měli jsme akci v takové hospůdce, kde bylo piáno a já jsem si k tomu piánu musela sednout, protože to jinak nešlo. Ta česká skupina celá zpívala a ta holandská na to - s prominutím - čučela. A strašně se divili, jak je to možné, že všichni známe ty samé písničky, aniž bychom byli nějaký sestavený, dopředu dohodnutý sbor. Takže ta zpěvnost tady je. Ani v Anglii jsem nezažila, že by se lidi sešli a zazpívali. To je prostě součást naší kultury.

Co byste popřála jubilejní Divadelní Třebíči?

Já bych přála hodně takových bláznů ... protože to divadlo je parketa takových lidí, kteří jsou trošku hlavou v oblacích - a ti kdyby v tom nefigurovali, tak to nebude mít ten šmrnc a ty nápady. Ale myslím si, že je to potřeba i v úplně jiných oblastech...

PREZIDENTOVY MEMOÁRY

Příjezd divadelního souboru J. K. Tyl JČE a.s. České Budějovice vyvolal nostalgické vzpomínky na mládí u prezidenta Divadelní Třebiče Jaroslava Dejla. Zaznamenali jsme pro vás aspoň část publikovatelné části těchto vzpomínek.

Vždycky je všechno poprvé. Mé divadelní "poprvé" bylo ve výše uvedeném souboru, kam mě pozvala kolegyně z prváku na pedáku, abych za onemocnělého člena souboru zaskočil v roli prince a později krále v Pohádce z kufru Jana Vladislava. To bylo v r. 1970. Byla to velice pěkná role, neboť princ byl profackován až k happyendu. A potom už přišla práce s "kruháky", což byli kolegové z fakulty. Mezi nimi byl i Franta Zborník. Byla to nádherná parta budoucích učitelů, kteří hráli pohádky pro děti. Je pravdou, že vždycky, když se vrátím do Českých Budějovic, jdu si čichnout oně nezaměnitelně vůně tylovského jevišťačka. Bylo pro mě velice milé vidět další generaci tohoto souboru



a je mi líto, že se nedožil Divadelní Třebiče 2001 i principál Bohoušek Vaďura, neboť to byl on, kdo mě učil první krůčky na jevišti. Po skončení studia kruháci zanikli a já jsem přesídlila do Bavorova, abych mohl v nedalekých Vodňanech dělat s Františkem Zborníkem v Šupině. Mým posledním představením ve Vodňanech byly Úsměvy a kordy - a já jsem se opět stěhoval, tentokrát na Moravu, do Třebiče. Ale to už je jiná kapitola.

Pokračování příště.



Divadelní klub Jirásek
Česká Lípa

Václav Klapka

ODYSSEOVA CESTA

Záměr projít divadelními prostředky dějiny a zaujmout k nim stanovisko není v současné době ojedinělý, ale rozhodně je velmi obtížný. Ojedinělá je pak snaha dovést tento pohled na dějiny až do dneška. Pokusil se o to Václav Klapka, který s Divadelním klubem Jirásek z České Lípy nastudoval svoji vlastní hru nazvanou Odysseova cesta. Je skutečně velkolepým a zajímavým pokusem pojmenovat současnost. Zaslouží si uznání a obdiv.

Struktura Klapkovy hry má obrovské rozpětí. Jednou rovinou je parabola s Odysseem a jeho příběhem (v literární rovině nesporně funguje), další pak současná realita, příběhy všedního dne. Pak je tam ještě jakási rovina filozoficko-komentátorská. Klademe si otázku, zda vůbec lze toto všechno najednou na divadle obsáhnout. Také z této mnohovrstevnatosti nutně plynou některé problémy.

Dějiny na divadle nelze udělat jinak než v divadelní zkratce, v obrazech nesoucích význam. Obraz jako pamflet, s hodnotícím odstupem (nutně karikujícím, groteskním). Inscenace je nejsilnější právě v obrazech, pokud se je vede nacházet. Není tomu tak vždy - z tohoto hlediska je snad nejslabší obraz nacismu.

Druhou rovinou je onen výše zmíněný současný příběh ze života, vedený zřejmě snahou zobrazit rovněž dějiny malého českého člověka. Ale to by bylo téma na samostatnou hru. Tady zřejmě nezbylo nic jiného, než je napsat jako tezi, jako schéma. V inscenaci pak, zřejmě proto, že zvláště Penelopa nemá příliš co hrát, zabředá tato rovina (scény Odyssea s Penelopou) do tvrdě psychologického (až čechovovského) herectví, a to není právě šťastné řešení.



Třetí, filozofická rovina, je také trochu problematická - tím, že vše muselo být napsáno ve zkratce, jsou některé řeči prázdné a herci mají potíže s tím, jak je hrát. Co se týče postavy bohyně Pallas-Athény: patrně měla mimo jiné fungovat také jako glosátor odlehčující situaci - a to se tak zcela nezdařilo.

Nesmírně důležitá je výtvarná složka inscenace, neboť je nedílnou součástí výše uvedených obrazů - je promyšlená a výborně řešená, pracuje se s ní významotvorně, je nositelkou metafor. Jak v řešení scény, tak v kostýmu. Stává se vlastně součástí herecké akce.

ex

De Facto Mimo
Jihlava

Martin Kolář

VODA NA KAFE

Divadlo De Facto Mimo z Jihlavy nastudovalo hru Martina Koláře Voda na kafe. Jde v podstatě o průměrný text televizně bakalářského charakteru o setkání staré paní s mladou dívkou. Zatímco v původní předloze je poněkud nelogický skok v závěru, kalkuluje s tím, že dívka přišla paní zabít. V inscenaci se celkem rozumně rozhodli pro otevřený konec: kdo je ona dívka a proč přišla, si můžeme pouze domýšlet.

Přesto, že jde o velmi průměrný text, může se stát odrazovým můstkem pro herecký koncert, především pro představitelku staré paní. Je to v podstatě monodrama, v němž jí mladá dívka (zde v odpovídajícím podání Petry Kodysové) pouze sekunduje.

Jihlavští hrají v prostoru mezi diváky (včera na jevišti Národního domu), kteří jsou pozváni na návštěvu do pokoje, aby byli účastni veške-



rého dění. Reálné rekvizity podporují autentičnost, pomáhají nám uvěřit jednání postav. Výjimkou je stylizované okno, které tuto autenticitu zbytečně narušuje - řádu věci by odpovídalo okno iluzivní. Stará paní (Eva Čurdová) se na diváky obrací, komunikuje s nimi. Včera se však kontakt podařilo navázat jen zčásti. Proč tomu tak bylo? Zřejmě díky poddimenzovanému, civilnímu herectví. Pamětníci byli svědky stylizace a hyperboly, díky níž se pak ono osamění staré paní, ono hledání kontaktu, daleko více odkrylo. Zcivilněním se všechno posunulo k televiznímu bakalářskému herectví - najednou příběh nefungoval v oné komunikační rovině, měli jsme před sebou onu pomyslnou čtvrtou stěnu pokoje, jako kdyby se příběh odehrával na kukátkovém jevišti. Tím ovšem inscenace začala vyžadovat divadelní parametry a ty jí chyběly, protože tak původně budována nebyla.

Inscenace stojí a padá s výkonem Evy Čurdové, která je bezesporu schopná a zkušená herečka. Pokud se jí představení podaří, povýší v podstatě průměrnou inscenaci na herecký koncert. Včera se tak bohužel nestalo.

ex

Divadelní spolek KRAKONOŠ
Vysoké nad Jizerou

Jevan Brandon-Thomas

CHARLEYOVA TETA



Divadelní spolek KRAKONOŠ z Vysokého nad Jizerou přivezl do Třebíče inscenaci hry Jevana Brandona-Thomase Charleyova teta. Tato situační komedie se těší oblibě u diváků i inscenátorů, protože je to dobře napsaný bulvár. Má-li soubor vhodného představitele titulní role a režiséra schopného pomoci hercům vybudovat situace, mohou se diváci dočkat dobré zábavy a potrápit svoje bránice.

Vysoký soubor v Jiřím Pošepném takového představitele má. Dokáže jednat v situaci, využít svých fyzických dispozic, své hřmotnosti. Dokonce můžeme konstatovat, že o tuto dimenzi obohatil historii obvyklého traktování této postavy. Ve včerejším představení se mu dařilo jako ostatně celému souboru, lépe v druhé polovině, v níž nacházel více poloh a jeho výkon byl uvolněnější a plastičtější než v polovině první.

V první polovině inscenace nejsou vždy důsledně vybudovány situace. Jako příklad jmenujme vstupy s převlékáním lorda Babberleyho do kostýmu tety - Jack a Charles na ně vůbec nereagují. Nebo situace, kdy hoši předstírají úklid před příchodem děvčat a sklenici whisky "zapomenou" na stole, zřejmě proto, aby ji děvčata mohla spatřit, což se taky stane. Ale tím to končí a dál už se s tímto motivem nepracuje.

Ve druhé polovině jako by inscenace dostala pevnější řád a situace byly budovány důsledněji. Jmenujme například stylizovanou honičku - tady se zřejmě režisérka Marie Trunečková snažila u Charlese a Jacka najít stylizaci, která by měla blízko ke stylizaci obou děvčat, Kitty a Amy, jejichž "unisono" od počátku fungovalo. Jako příklad můžeme uvést i využití fyzického rozdílu, kdy falešná teta zvedá Spetiguea do náručí. Ale takových situací bylo v druhé části víc.

Nezbývá tedy než konstatovat, že vysoký soubor odvedl v daném žánru slušnou práci, a že nás příjemně pobavil.

ex

DNES UVIDÍTE

Divadlo bez zákulisí při MDK Sokolov

Jasmina Reza

OBRAZ

Divadlo bez zákulisí při MDK Sokolov si odbude svůj křest na národní přehlídce v Třebíči představením hry Jasminy Rezy *Obraz*.

Autorkou komedie o třech nerozlučných kamarádech v ranném středním věku je herečka, režisérka a dramatička Jasmina Reza. Hra získala Moliérovu cenu za rok 1995 a úspěšně se hraje nejen ve Francii, ale i v dalších evropských zemích. U nás ji nejdříve zařadilo do svého repertoáru Divadlo ABC (1995) a v květnu roku 1997 měla premiéru v Divadle Bez zábradlí. Předchozí tvorbu Jasminy Rezy kritici hodnotili jako jednu z variant čechovovské tradice, od níž se však *Obraz* podstatně liší. Jde o tvar komediální, navazující na příběhy o podivínech (jako je např. Moliérův *Zdravý nemocný* či třeba Gogolova *Ženitba*), ale i na bulvární konverzačky. Podobnost s texty Neila Simona se nabízí hned na první pohled, zvláště s hrou *Podivný pár*, vystavěnou na groteskní symbióze dvou stárnoucích mužů, kteří si jdou na nervy, nemohou však jeden bez druhého existovat.

Portretizace podivínství jde však u Rezy hlouběji, její humor je intelektuálnější, její paradoxy elegantnější. Hra není roztržena za účelem toho, aby se upotřebily předem vymyšlené bonmoty, jako je tomu často u Simona. Slovní potyčky jsou sice motorem hry, ale ty se rozvíjejí kausálně od ústřední fráze (neslušná Markova poznámka na účet *Obrazu*), která vykonává funkci zápletky v "dobře udělaném dramatu". Reza má zřejmě i ctižádost dotknout se náročnější problematiky, sado-masochistických vztahů, které se občas skrývají pod rouškou přátelství. Také se letmo dotkne problematiky umění v moderní společnosti: hra ironicky naznačuje, že v moderním světě to, co se říká o uměleckém předmětu, se stalo důležitější nežli předmět sám.



Divadlo Dostavník Přerov

Miroslav Švandrlík - Ivan Němeček

CASANOVA aneb LÁSKA BEZ REKLAMY

Přerovský Dostavník už od roku 1992 reprezentuje na Divadelní Třebíči "divadlo, které mluví, tančí a zpívá" (jak tento divadelní druh nazval kdysi Ivo Osol sobě). Na samém začátku stála Žebrácká opera, v roce 1995 následoval Jánošík podle Vivaldiho Lubomíra Feldeka, v dalším roce Šest žen

Jindřicha VIII. autorů Jiřího Suchého a Jiřího Šlitra a konečně loni Perly Hodži Nasredina Josefa Kainara a Ivana Němečka. Inscenace Casanova aneb láska bez reklamy, je souborem charakterizována jako hudební komedie na motivy hry Miroslava Švandrlíka Šediny páně Cassanovy. Děj se odehrává kolem roku 1783 v malém městě v severní Itálii.

Miroslav Švandrlík (nar. 10.8.1932) je autorem humoresek a satir, vysmívajících se lidským prohřeškům a společenským nešvarům - např. Z chlévu a bulvárů, Doktor od jezera hrochů, Slavnosti korunovaných hlav, Dívka na vdávání. Nejznámějším a nejčtenějším Švandrlíkovým dílem je román z prostředí pracovně technických vojenských jednotek z padesátých let (PTP) Černí baroni aneb Válčili jsme za Čepičky, který byl i zfilmován.

Ořechovské divadlo Ořechov u Brna

Vlastimil Peška - Jaroslav Wykrent

CVOKSTORY aneb CvoXX.st.ory

Také Ořechovské divadlo vystoupilo už na prvním ročníku Divadelní Třebíče - dokonce ji zahájilo inscenací české klasiky - Jiráskovou Lucernou. Režisér Vlastimil Peška hru upravil, složil hudbu a napsal texty písní. Na

IV. Divadelní Třebíči v r. 1995 ořechovští zahráli hru *Bylo nebylo aneb Jak Švédové L.P. 1645 Brno marně dobývali* (hra má dva další dlouhé podtituly), kterou Vlastimil Peška napsal podle historických pramenů a podle švédského lidového spisovatele Hanse Eriksona, a zároveň se ujal režie, složil hudbu, navrhl výpravu i kostýmy. Inscenace s názvem *Mamzel-le Nitouche* - ky

aneb *Láska kvete* v každém věku se na trebičské scéně objevila v roce 1997. Znamou operetu autorů Hervého a Milhaca upravil Vlastimil Peška "na tělo" hercům Ořechovského divadla. V roce 2000 přišla na řadu opět česká klasika - *Tylův Strakonický dudák* - jak jinak než v úpravě a režii Vlastimila Pešky.

Pod titulem *Cvokstory* anebo *CvoXX.st.ory* jsou podepsáni dva autoři - Vlastimil Peška spolu s Jaroslavem Wykrentem. *Cvokstory* uvedlo v r. 1995 brněnské loutkové divadlo Radost. Ve sborníku, který vyšel k 50ti letům Radosti jsme se dočetli: "Obsahově inscenace *Cvokstory* nabízí gruntovní téma, a to zastavit se a podívat, co jsme ve století tzv. pokroku prožili, než nad ním sklapne víko rakve. Tedy opět něco pro publikum od 10 do 99 let, neboť výchozí bod, příběh rodiny Storokých, tety Váňkové a přátel, umožňuje 'modelově' poukázat na základní dějinné situace ideových a technických zvratů, prostě postihnout, co a jak a kdy". A z programu k ořechovské *Cvokstory* ještě jeden citát: "pokud se po zhlédnutí *Cvokstory* někde dočtete, že autoři nastavují XX. století pokřivené zrcadlo, aby v komediální nadsázce podtrhli krutost doby, pak vězte, že nemají pravdu." XX. století není zapotřebí nastavovat křivé zrcadlo, ono si je totiž nosí neustále s sebou! A pořádně 'cvokovské'."

O PŘEHLÍDKÁCH

SČDO je vyhlášovatelem soutěže jednoaktových her, která se koná co dva roky. V loňském roce se Národní přehlídka uskutečnila již podruhé v době 26. - 28. května v Holicích v Čechách. Nutno říci, že za velké pozornosti městských orgánů a štědrých příspěvků řady sponzorů - jinak by to ani nešlo. Čestnými hosty přehlídky byli Miloslav Kučera - poslanec PSČR, p. Ladislav Effenberk - starosta města Holic a Roman Matoušek - předseda kulturní komise.

Výběru 12 souborů na NP předcházely oblastní soutěže a moravskotřebovské Štronzo, jichž se zúčastnilo 42 souborů. To svědčí o zvýšeném zájmu o tuto soutěž a také o tom, že změna z tříletého cyklu na dvouletý se osvědčila.

Ceny si odnesli:

- za nejlepší inscenaci: DS DK Krupka s MEDVĚDEM A.P. Čechova
- za nejlepší režii Jana Urbanová za tutéž inscenaci
- za nejlepší ženský herecký výkon: Irena Olšáková v postavě Popové z inscenace Medvěda téhož souboru
- za nejlepší mužský herecký výkon: František Živný v postavě Herberta v inscenaci DS z Neratovic Já jsem Herbert Roberta Andersona
- cena za kulturu mluveného projevu: Marie Neradová ze souboru kult. střediska Bystřice u Benešova

Soutěž jednoaktových her bude mít své finále už v příštím roce.

Příhlášky budou přijímány koncem letošního roku. Období Divadelní Třebíče je tak nejvhodnějším časem začít přemýšlet, co by se mohlo po prázdninách začít zkoušet. Připomínám, že Klub režisérů vydal metodický list "Soutěž jednoaktových her" zpracovaný J. Doležalem a obsahující přehled vybraných jednoaktovek autorů našich i cizích.

Soutěž venkovských souborů má svou Národní přehlídku každoročně v říjnu ve Vysokém n. Jizerou v rámci Krakonošova divadelního podzimu. Loňský ročník se vyznačoval solidní úrovní standardních inscenací, bez výrazného vynikajícího tvůrčího počínu. Proto nebyla žádná inscenace nominována na Jiráskův Hronov v letošním roce. Jako doporučená na prvním místě byla inscenace Maryši souboru z Hvozdné. Mezi oceněné inscenace patřila i Paličova dcera J.K. Tyla souboru boleslavického.

XXIX. ročník POHÁRKU SČDO, soutěže monologů, dialogů a vystoupení s loutkou, měl svou národní přehlídku 28.4. letošního roku v Olomouci. Stejně jako v předchozích letech oblastní kola se uskutečnila na osmi místech (na severní Moravě zabezpečuje Divadelní centrum Podbeskydí, ve Východních Čechách - IMPULS Hradec Králové). Účastnilo se celkem cca 130 soutěžících, z nich, těch nejlepších z oblastí, se sjelo 30 osob do Olomouce. Nejpočetněji byla obsazena kategorie monolog ženy.

Oceněny byly tyto výstupy:

- monolog ženy: 1. místo: Marie Živná (Neratovice) jako Dohazovačka ze hry T. Wildera
- monolog muži: 1. místo: Miroslav Kučaba (Česká Lípa) jako Juan od J.B. Moliéra
- dialog: 1. místo: Petra Nedvědová a Pavel Panenka (Děčín) jako Gity a Jerry ze hry Dva na houpačce od W. Gibsona
- cenu mladého talentu získali Marie Frázová a Radim Brejcha z Kaznějova
- cenu za jevištní mluvu získala Alena Křivancová z Plzně
- cenu za osobitou koncepci výkonu získala Lenka Košťáková z Hradce Králové v postavě Lídy ze hry Pokojiček od J. A. Pitínského
- cenu za pokus o žánrové obohacení soutěže získala Eva Hrdličková z Opavy za postavu Josefíny od V. Vančury

Nutno na závěr konstatovat, že letošní ročník Pohárku SČDO se uskutečnil za laskavé podpory MK ČR a DDM v Olomouci.

SČDO je také vyhlášovatelem soutěže Divadla jednoho herce (DIH). V letošním roce se uzavře cyklus V. Národní přehlídkou v Kaznějově ve dnech 26. a 27. května. Soutěž je věnována na připomenutí si celoživotně obětavé Slávce Trčkové z Plzně. Pořadatelství se ujal místní divadelní soubor ŠTACE v Kaznějově. Je připraveno podle programu 5 vystoupení, z toho jedno vystoupení DIH pro děti (M. Venclová z Jesliček z Hradce Králové). Jinak se představí interpreti z Plzně, Velvar, Aše a Hrádku n. Nisou. Na zajištění soutěže finančně přispěly MK ČR a Městský úřad v Kaznějově.

Čím je republikově pro venkovské soubory Vysoké n. Jizerou, tím je pro ně na Moravě Hanácký divadelní máj v Němčicích nad Hanou. Ten se letos konal od 28.4. do 5.5. a jako obvykle dopoledne se uskutečnila představení pro děti (pro rakovnickou Popelku) a ve večerních hodinách pak představení pro soutěž venkovských souborů. Dětských bylo 8, večerních 7 a tak porota ve složení Zajíc, Kotisová, Semerád měla co dělat. Ale to je v Němčicích n. H. obvyklé. O tom, že to neměla lehké, svědčí její rozhodnutí o udělených cenách a doporučeních.

Pro rakovnickou Popelku nebyla nominována žádná inscenace.

Doporučení na 1. místě získala inscenace DS ZUŠ V.A. z Prostějova s Werichovými Třemi sestrami a Prstenem. na 2. místě pak DS Rotunda ze Znojma. Hrál Byl jednou jeden drak od J. Lady a A. Koenigsmarka. Zvláštní doporučení získala pohádka souboru Máj Vřesovice J. Káše Miluška, dítě lesní víly, a to pro soutěž venkovských souborů do Vysokého n. Jizerou.

Mezi venkovskými soubory získaly nominaci na NP boleslavští, kteří hráli Pygmalion od G.B. Shawa, ale v tzv. brněnské úpravě (s hantecem). 1. doporučení získali s Ortonovou Kličovou dírkou ochotníci z Velkých Opatovic a 2. doporučení DS J. K. Tyla z Brodku u Přerova (E. Vilarová Úklady lásky).

CO CHYSTÁ KLUB REŽISÉRŮ SČDO

Semináře Klubu režisérů se v loňském roce uskutečnily již po jedenácté na JH a podeváté ve Vysokém. Úspěšná byla i výstava karikaturních kreseb člena KR Dušana Grombříka, která po Divadelní Třebíči byla instalována i v Hronově a ve Vysokém n. Jizerou, a posléze i na profesionálním festivalu humoru v pardubickém divadle.

Bohužel, muselo být přerušeno zajišťování korespondenčního režisérského kursu kvůli nestabilitě finančního krytí.

V letošním roce se opět chystají semináře na KDP ve Vysokém n. Jizerou. O něm bude podrobnější informace uveřejněna v Amatérské scéně. Bude to zase ve formě dílny, práce režiséra nad konkrétním textem.

Pro nejbližší období, na Jiráskově Hronově, se uskuteční Rozborový seminář s obdobným zaměřením jako v minulých letech. Účast je otevřena všem zájemcům, kteří chtějí debatovat o vybraných zhlédnutých představeních. Úvodní slovo do debaty, tzv. výkopy, zajišťují členové KR pod vedením hlavního lektora Mgr. Jiřího Hrašeho.

Rozbory se provádí podle metodiky, která byla již použita a osvědčila se v minulých letech. Podrobnější informace o semináři včetně formuláře tzv. oznámení o účasti byla zveřejněna v příloze Amatérské scény č. 2 t.r.

Na podzim letošního roku KR spolu s oblastí Střední Morava připravuje opět seminární dílnu "Jevištní svícení v Kojetině. Vedoucím lektorem bude pan Václav Müller, který semináře vedl již v předchozích letech. Předběžný termín semináře: víkend 24. a 25. listopadu t.r. Bližší informace včetně přihlášky bude zveřejněna v příloze Amatérské scény.

Všem, kteří projeví bližší zájem o semináře Klubu režisérů, které jsou přístupné všem zájemcům, podám, případně přijmu jejich přihlášky již tady na Divadelní Třebíči.

Dušan Zakopal
vedoucí rady KR SČDO



NÁŠ ROZHOVOR

Někdy i kukačka

Rozhovor s Dagmar Brtnickou,
De Facto Mimo Jihlava

Když jsem s vámi domlouval rozhovor, vaše kolegyně mi už naznačily několik funkcí, které ve vašem divadle máte.



No tak uklízečka, inspicent, nápověda, někdy kukačka, no a potom organizátor. A to už stačí. No a teď ještě něco jako dramaturgyně. Takový pokusy.

A co občanské sdružení, to taky řídíte sama?

Taky a ještě daňová přízná.

Jak vypadá jihlavský divadelní svět?

Je tam, jak je asi známo všem, profesionální scéna. Nově opravené divadlo fungující několik sezón. A amatérská scéna - to jsou dva soubory: Divadlo Na kopečku a my. Vznikly jsme nově díky tomu, že se mi podařilo prosadit, nebo vybojovat, na městě, aby nám byl přidělen prostor do pronájmu. Tím pádem jsme s několika dalšími nadšenci založili nově občanské sdružení a začali opravovat bývalé dílny ve dvoře jednoho z baráků v centru. Kvůli tomu jsme založili i nově sdružení. Treba předchozí představení, na kterém jsem se podílela, byla Ryba ve čtyřech, se ještě dělalo pod hlavičkou Divadla Na Kopečku.

V představení, které jsme viděli tady, ale hraje jen část vašeho souboru?

Samozřejmě.

A dnes jsme neviděli žádné muže.

Máme, co se týče mužské části, šikovný mladý kluk, což nám všichni závidí. Tak doufám, že nám vydrží. Jsou to většinou studenti gymnázia a teď už i lidi se zaměstnáním. Ty jsme získali na podzim ke spolupráci. Dělali jsme s nima venkovní představení, vánoční věc. A netradičně jsme se rozhodli, že to uděláme jako pouliční divadlo. Takže v zimě, dvacátého prosince, kdy byla premiéra, začalo náhle mrznout. Jak to tak bývá, před vánoci nikdy není sníl a nikdy nemrzne, jenom když my hrájeme venku. Na motivy lidových vánočních her to zpracoval ten kolega, co napsal Vodu na kafe (Martin Kolář - pozn. red.). Zpracoval to do takových obrazů, propojených koledama, které vyprávěly příběh narození Ježíška. Já jsem z toho měla strach, protože byla použita i taková starší čeština a dokonce ve verších. A tak jsem si říkala, co ty mladý děčka na to budou říkat, protože se na tom podílely děčka tak od šestnácti, dejme tomu do dvaceti let. Vyšli tam s kolegou, který dělal doprovod na kytaru a kazil jim věkové průměr, značně. Připadali jsme si tam jako kontrola z hygieny, jak říká moje kamarádka. Nicméně velice se to vydařilo. Demičku, která byla na tom náměstí na Štědrý den ve dvacet tři hodin dvacet tři minut, sledovalo asi tak sto lidí v mrazu, a bylo to strašně příjemný.

A tak jsme nechťli tyhle mladý nechat plavat, když už to takhle s náma vydrželi. Dokonce i rodiče. Já měla strašnej strach, že mi budou telefonovat a že mě budou osočovat, že děti nemůžou chodit do školy, že mají angínu a že je před pololetím. Ale dopadlo to všechno dobře. Děti si nosily grog z domova navařené.

Bylo to naprosto skvělé - a v létě to dělá každé.

Takže vy jste téměř vynálezci zimního pouličního divadla.

Ale ne. Takhle se dělají třeba živý Betlémy a tak. Ale tohleto bylo s pohybem a se světla trochu, a ty koledy a doprovod na kytaru a housle naživo. Někdy housle v zimě vůbec nehraly, protože houslistka měla úplně zmrzlý ruce a ono to ani nezní. A co teď s tím? Ale byla to spousta takových nových hezkých zážitků.

My jsme chtěli, aby ti mladí nezůstali viset někde v luftu. Tak už hned jsme pro ně vymysleli další věci. Už mají po další premiéře. Je to pro děti, spíš pro starší děti, ale jsou z toho docela nadšený. Je to takový protipól klasické pohádky. Jme-

nije se to Šaškum prask a je to opravdu šaškama - je to malinko cimmanovský ladění. Ale oni se v tom děčka strašně vyblbnou a i děti - diváci, to berou. Je to s písničkama, které se zatím moc nedaří. Máme šikovného spolupracovníka, který nám složil moc hezký písničky. Dokonce to vypálil i na děčka, takže máme soundtrack. A další jeden kamarád nám vyrábí krásný internetový stránky, ty se nám všem strašně líbí a zatím i všem, který se na ně podívali (dfm@hyperlink.cz - pozn. red.).

Otázka zcela obligátní, jaké jsou vaše plány do budoucna?

Zavázali jsme se, že za tenhle rok, když nám město přispěje nějakou částkou, vyrobíme pět inscenací. Na tom těžce pracujeme. Dvě máme hotový, třetí bude mít veřejnou generálku a premiéru devátého a desátého října k prvnímu výročí spuštění Temelína, přesně v ty hodiny kdy to bylo. Desátého října bude premiéra Radioaktivní grotesky.

A potom na listopad, jestli to všechno dobře půjde, tak by měl být Tulák po hvězdách, v prosinci by měl být obnovený Ježíšek.

A ještě mezi tím by se měla dělat jedna rakouská hra. Ta by měla mít taky premiéru v prosinci. Je pro dvě dámy - samozřejmě, že pro tu naši hlavní představitelku z Vody na kafe.

A něco na závěr?

Ještě hlavně to, že nás podporuje magistrát, momentálně jihlavský, ačkoliv existujeme v podstatě teprve druhý rok. Tak nám na tenhle kalendářní rok přispěl na celou sezónu z rozpočtu přímo. Teď zase budeme žádat na příští rok, doufáme, že nám přispějou.

-rs-

Na současnosti jsem ztroskotat

Rozhovor s Václavem Klapkou



Vášim autorským počinem Odysseova putování dvacátým stoletím jste se pomyslně zařadil do průvodu Třebíči, který pod heslem "Dějiny jsou divadlo" otevřel letošní přehlídku. Jak dlouho ve Vás zrála ona chuť na takové ohlédnutí?

Dvanáct let. ... My jsme o tom začali mluvit v říjnu '89, ale tam to bylo jedno-

značně postaveno protikomunisticky, jako určité občanské vyjádření. Tehdy by ten konec byl jednoznačný - vzaly by se sekery a šlo by se na to. Pak se to zhouplo a člověk zjistil, že se to v roce '90 nedá hrát. Taky jsem byl zahlcen jinými věcmi, chvíli jsme nedělali divadlo, tak čtyři pět let (každý podniká a tak). Potom jsme se k tomu dostávali jako obločkem, protože ta realita byla natolik syrová, že nebyl problém hrát Kyklopa, nebyl problém hrát Sirény, ale byl problém hrát tu realii současné doby, protože to bylo příliš syrové. Na současnosti jsem ztroskotat. Snad teď někdy před těmi dvěma lety jsem měl pocit, že i vůči tomu současnému má člověk natolik nadhled, že může do toho jít. Ovšem s tím řešením, že nemůže říct ani A ani B, že ten konec musí být tak, jak je. To znamená, že přijde nějaký show-maker a řekne: ono to není ani tak o politice, ani o penězích, jako o tom, kdo to tady platí.

Není to depresivní - kdyby to divák vzal doslovně?

Od roku '89 podnikám a já v tom nevidím nic depresivního. Podnikání je o penězích a ty peníze přece dávají člověku určitou svobodu. Samozřejmě, že je špatné, když ty peníze v kultuře dokáží převládat určité oslovování lidí a tak. Na druhou stranu chci, aby umělci byli rozedraní ubožáci typu ať už neuznaného Van Gogha nebo prostě tací, jak se tady prezentovalo v národním obrození - proč? Proč nemluvit o tom, že ta kultura potřebuje taky prachy, že za ní a za velikými kulturními počiny jsou ti neviditelní producenti, kteří o penězích mluví. ... Já v tom nevidím problém. Toto není vlastní závěr té hry. Ten je, když všichni odejdou a vrátí se onen mladý herec, který tam za ty peníze hrál a řekne: já jsem rád, že jsem vás poznal, že jsem v té hře poznal, jaký byl můj otec - jaci jste byli. To je podle mě cenné, a tak by to podle mě v té kultuře mělo vypadat. Když si diváci nebo tvůrci díky tomu něco

uvědomí - tak ty peníze nejsou na závalu.

Já jsem mezi diváky zaslechl, že to rozuelení někteří přčetli spíše jako "tajemné vládnutí těch finančně (a tudíž i jinak) vlivných tam někde vejs"?

Já si myslím, že ta hra je natolik mnohovrstevná, že tam záleží na jakémisi ... nechci říct politickém přesvědčení, ale jakémisi sociálním citění, se kterým jednotlivý člověk do toho divadla jde. Já jsem narazil i na takové extrém, že komunista to striktně odmítl, protože "tak to prostě nebylo". Trošku záleží na tom, jestli jsem pesimista, optimista, jak se dívám na svět. A jestliže si to někdo přečte ve smyslu, že "stejně to tamti nad náma řídí", tak to vypovídá spíš o něm, než o tom divadle. Pro mě jsou hluboce depresivní ty dialogy, kdy za Odysseem přijde bývalý estébák a říká "dyť je to jedno, Jirko, co blbneš". Samotný závěr pro mě depresivní není. Když král vidí, že mladý padá do těch peněz, že mu tu svoji zkušenost nepředá, že si musí nabit hubu sám, říká: já jsem udělal, co jsem chtěl, a teď ty, klaune, ty šašku - běž, teď už to je tvoje. Mluví o Palas Athéně, což je pro mě takový ten bavič, který tam účinkoval za peníze, a najednou si uvědomí, že je to i o něm. Jestliže člověk na konci života dojde tam, kde otiskne svoji nohu v písku, tak to není depresivní. Pro mě smrt není depresivní.

Na semináři jste říkal, že se Váš pohled vyvíjí, že byste to po roce života inscenace dokázal vidět jinak.

Ano, ale nemyslím to tak, že bych připsal nějaké scény. Myslím to režisérsky. Někde je tam plno krásnejch slovíček, ale je to o prdu, protože se to dá na divadle zahrát pohledem nebo nějak. Dá se to ořezávat, aby to v dialogích nebyly jen teze, ale aby tam bylo víc z toho Odysseova příběhu, jak říkal Milan Schejbal.

id

Ženy jsem musel studovat

Vedle Jirky Pošepného si i normálně stavěný chlap musí připadat jak trpaslík. Dva metry výšky, váha určitě kolem metrů, a přitom hraje ženu. Charleyovu tetu, a musím dodat, že dobře. Ke krátkému popovídání se jako správná "žena" nenechal dlouho pobízet a rád se svěřil jak na roli pracoval. Je náročné nazkoušet tak známou a přitom velikou roli jakou hraje?

Bylo to problematické. Přeci jenom jsem chlap a převést to se do ženské není tak jednoduché. Musíte nejdříve sledovat jak se ženský chovají.

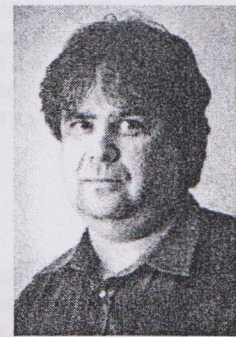
Co konkrétně jsi na ženách studoval?

Pracuji na rekreačním zařízení, něco jakoby v hospodě, takže člověk může celý den pozorovat lidičky. A sledovat ženský je docela zábavné. Chlapi mají totiž jednu takovou výhodu, že dokážou tu ženskou víc vysledovat než ženský chlapa. Řekl bych, že výhoda spočívá v tom, že je jednodušší napodobit ženy a dělat si z jejich chování srandu. Ženský dělají takový věci, které normální chlapi nedělají, proto si jich musíme člověk hned všimnout.

Mohl bys být ještě konkrétnější?

Například upravování si vlasů a šatů, jak si sedá, aby neměla odkrytá kolena. Chlapovi je jedno jak si sedne.

Pak jsem studoval chování speciálně starších dam, jak si sedají, jak se chovají pokud s nima někdo mluví, jak reagují. To trvalo delší dobu. Pak jsem přijal i řadu rad od režisérky a od přátel, kteří mi s rolí pomáhali.



Mohl jsi odpozorované zkušenosti uplatnit při zkouškách, nebo tě musela paní režisérka hodně vést a opravovat?

To nedokážu úplně přesně říct. Jsou místa, která pro mě režisérka chtěla a já je udělal, a jsou věci, které jsem přinesl sám. Velkým pomocníkem v té roli byl pro mě Milan Schejbal, protože mi dokázal přesně vysvětlit hranici únosnosti toho, kam ženská ještě dokáže jít a kam až ne. Je to tenký led, nenechat se reakci diváka vyprovokovat, abych do toho nešlápl víc než je potřeba. Protože ženská by se taky nenechala vyprovokovat, ale chlap to může snadno přehnat, aby jako při-

dal na srandě. Ale to by byla chyba.

Ty ale nehraješ skutečnou ženu, ty ženu musíš předstírat a ještě v komické nadsázce.

Žena opravdu nejsem, ale když jsme to studovali, tak všichni přistoupili na to, že jsem žena. Ve chvíli když si vezmu šaty tak se mnou jednají jako se ženou. To je vidět na jednání s panem Libalem, který hraje Spetigue, a který se beze sporu do mě zamiloval. Sice kvůli penězům, ale je ochoten si mě vzít.

Protože se jedná o situační komedii, musíš jako herec umět vystavět gag, a to tě se to daří. Je to otázka tajmování, pointace. Pracoval jsi na tom nějak zásadně nebo je ti to dáno od přírody?

Byla to dlouhá a tvrdá práce. Řada věcí se musela nazkoušet, aby fungovala. Musím si gag zapamatovat, nesmím ho dělat automaticky. V postavě musím udržet důležitou rovninu reakcí mezi mužem a ženou. Gag rozjiždím jako muž, ale musím ho dokončit jako žena. V tom je ona obtížnost zapamatování, abych přesně věděl kdy jsem ženská, a kdy chlap, a kdy se tyto postavy musí střihnout.

Jak jsi reagoval na to, že budeš hrát takovou slavnou divadelní postavu?

Já tuto roli miluju. Viděl jsem v ní hrát pana Lipského nebo Honzu Hrušínského. Inscenaci nesmím miluju. Pro mě je to kouzelná věc, že se mohu trochu vyřádit. Herecky zajímavé jsou ty dvě polohy, respektive tři polohy postavy, neboť v závěru už vystupují coby hráč z lepší společnosti. Měl jsem z obsazení velkou radost, divadlo miluji, a mám strach až to skončí, až to přestaneme hrát. Bude mi to chybět.

Děkuji za rozhovor a držím palce.

Kš

Když bylo Prase ještě celé

V restauraci U Mottlů se schyluje k dramatickému zážitku, něčemu mezi lidovou zábavou a mysteriózní náboženskou hrou, jestli se nepletu. Přám se hlavního aktéra: Jiří, když hraješ to prase, cítíš se ve své kůži?

Nó ... zcela! Plně to odpovídá mně ... mentálně ... všelijak filozoficky ... Není to náboženský drama, je to hluboce filozofická záležitost. Po několika letech existence na jevišti jsem našel prase jako jediný možný způsob výpovědi vůbec.

Co bylo tím impulsem, že jsi se takto našel v poměrně mladém věku? To se často nestává...

Nó ... voní mi to napsali kamarádi.

Ti tě musí tedy dobře znát jako prase...

Nó ... voní jsou to dva technici z Marty, Jaromír Ryšavý a Jiří Bezděk, ti to napsali přímo pro mě. Potom jsem to dělal s Matějem Růžičkou a během týdne jsme to tak nějak nazkoušeli ... a je to totální lidská výpověď, jaká se dá zvládnout.

Kde to mělo premiéru a kdy?

Nó ... to nevím. Dva, tři měsíce zpátky to mělo premiéru, bylo odehráno osm - devět představení Prasete. Každý je jiný a není to představení do divadla, je to představení do hospody, takže když se hraje v divadle, tak se z toho ta hospoda udělá - na jeviště se natahají stoly. Sponzoruje to Budvar - to tam napiš, Igore. Točí se tam škopek a žerou se u toho utopenci.

Cítíš se líp v hospodě nebo na jevišti?

Já jsem všude doma, no...

Slibuješ divákům nějaký očistný zážitek?

Součástí je zabíjačka ... a zážitek, nebo na co ses ptal ... diváci si projdou katarzí jako antickým dramatu, tak jak to má být. Tu hru napsali technici - takže lidi, kerý ví o divadle nejvíc. A podle toho to taky vypadá.

Neměl jsi problémy s ochránci zvířat? Nepohrdáš tak trochu sestry a bratry zvířaty?

Nó ... tak jsou to paka, že jo ... svým způsobem, ale tak ... jestli je to jejich, tak ať se v tom válejí, ať si v tom žijou. Já si chovám svého psa. Do cizích zvířat se nikomu montovat nebudu.

Zlom vaz - a dobrou chuť!

Děkuju.

Šrámkův Písek 2001

24. - 27. 5. 2001

Divadelní spolek PRKNO Veverská Bítýška: **Breje**; Divadlo Padlo Praha: **Rukověť protivity**; Nejhodnější medvídci Hradec Králové: **Chilliastra**; Divadlo Vosto5 DAMU Praha: **Rekonstrukce**; DRED Náchod: **Kolik životů má kočka**; DS Spoušť při Gymnáziu Jihlava: **Biblický příběh o konci lidství**; Divadlo IGDYŽ Kolín: **Vašíček 22**; Dramatická školička Svitavy: **Strom**; Divadlo Jesličky, ZUŠ Na Střezině Hradec Králové, Dospělá embrya: **Zastavení zakázáno, parkování povoleno**; Homotronní neškvor Zruč nad Sázavou: **Občan hmyz - situační pestráda plná bzukotu**; Golemovy gatky Blansko: **Ženy**; Divadlo V soukolí Havířov: **Jsou soutěsky, jsou v nás**; Společnost Dr. Krávy - JDO Úpice: **Hra o Dorotě**; Divadelní soubor Stopa při Podještědském gymnáziu v Liberci: **Hra na Zuzanku**; Facka Brno: **Tichá noc**

V rámci letošního 40. Šrámkova Písku proběhne i minidílna **jevištního šermu**, kterou Petr Nůsek-Sacher.

ŠUMPERK - Setkání mladých amatérských divadelníků

17.- 26.8.2001

Program bude obsahovat představení, besedy, projekce a pod. V letošním roce bude otevřeno šest tříd:

A - Ondřej Pavelka - Téma: Sen noci svatojánské

B - Petr Nůsek - Sacher - Šerm a šarm aneb V trojhranném klubouku Cassanovy

C - Michal Hecht - Přehled nad kukaččím hnízdem

D - Silvester Lavrik - Poezie na prkně (Šumperku, sladký Šumperku)

E - Ondřej Lipovský - Člověk je zvláštní zvíře

F - O lektorské účasti uvažuje (je to cca. na 90%) Jaroslav Dušek-Improve your improvisation

VĚŘTE ...

♦ Který z níže uvedených citátů pronesl profesor Císař na včerejší odpolední diskusi?

a) dejte mi pevný bod ve vesmíru a já pohnu Zemí

b) dejte mi pokoj

c) dejte mi tři zkoušky a udělám z toho takový horor, že se bude i cynik Vladimír bát (odpovědi prosíme neposílejte do redakce, stejně byste nic nevyhráli)

♦ To, že na Divadelní Třebiči existuje vůbec někdo (konkrétně se jednalo o slečnu P.), kdo nezná jmenovitě jednotlivé členy poroty, nadzdvihlo lektorský sbor včera vpoledvečer do té míry, že všichni vstali ze židlí a šli se jí jeden po druhém osobně představit.

... NEVĚŘTE

♦ Podezření z tajné výživy nemanželských dětí padlo na nejmladšího člena naší redakce, když byl viděn jak skrytě odnáší potravinové balíčky z restaurace U Mottlů. Skutečnost je však velmi prostá. Jeho fyzický úpadek, způsobený přepracováním, dělal starost personálu restaurace, že se dobrovolně rozhodl pravidelně Igorovi přilepšovat nášupem.

DNES

SOBOTA 19. května 2001

10,00 hod. Velký sál Národního domu
Divadlo bez zákulisí při MDK Sokolov
Jasmina Reza

OBRAZ

13,15 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

14,30 hod. Velký sál Národního domu
Divadlo Dostavník Přerov
Miroslav Švandrlík, Ivan Němeček
CASANOVA aneb LÁSKA BEZ REKLAMY

16,30 hod. Malovaný dům
Přivítání souborů

17,30 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

19,30 hod. Velký sál Národního domu
Ořechovské divadlo Ořechov u Brna
Vlastimil Peška a Jaroslav Wykrent
CVOKSTORY aneb CvoXX.st.ory

21,45 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

ZÍTRA

NEDĚLE 20. května 2001

10,00 hod. Velký sál Národního domu
DS Pôtoň Slovenské pohornské javisko
LEVICE

Karol Horváth

OCHLADZUJE SA

11,30 hod. Velký sál Národního domu
Slavnostní zakončení přehlídky s vyhlášením výsledků a předáním ocenění

KD FORUM

Závěrečné setkání účastníků
národní přehlídky

PODĚKOVÁNÍ

V zákulisí každé přehlídky pracuje řada obětavých nadšenců, kteří ač divákem nevidění, podstatně přispívají ke zdárnému průběhu každé akce. Znáte Elišku Drábkovou? Ne? Už deset let pomáhá při Divadelní Třebiči dopravovat kohokoli kamkoli. Vždy usměvavá, vždy příjemná.

Eliško, za tvoji práci ti děkujeme.

Zpravodaj X. národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Třebič 2001 • Vydává Městské kulturní středisko v Třebiči • Sazba FIBOX • Náklad 200 výtisků